

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΤΛΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΠΙΤΑΝΗΣΟ

|| Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΚΑΣ ΣΑΝΔΙΑΝΟΥ ||

Η συνέχεια του δραματικού ειδύλλιου. 'Απαγωγή της 'Αγγελίκας. Η απελπισία του Σανδιάνου. 'Όπου φανερώνεται, από μηχανής Θεός, ο Φλώρος. Συμπλεκή με τους άπαγωγείς. 'Ο Φλώρος έλευθερώνει την 'Αγγέλικα. Η φυγή του ζεύγους. Η καταστροφή του πύργου. Το ειδυλλιακό τέλος της ιστορίας.

Β'
ΟΛΙΣ έδιάβασαν τό γοάσμα του Διοικητού, οι γονείς της 'Αγγέλίκας πέρασε σέ βαθειά σκέψεις, γιατί ήξεραν ότι ή κόρη τους έσυχαινόταν τόν 'Αγλο. Ήταν σχεδόν βέβαιον ότι ή 'Αγγέλικα δέν θά τόν δεχόταν για άντρα της.

Ήν τούτους, άπεράσαν να της κίνη ή μητέρα της λόγο... Ή 'Αγγέλικα, μόλις της μίλησε ή μητέρα της για τήν πρότασι του Διοικητού, της άπήνησε, χωρίς διαταγή :

— Μητέρα μου, αγνημένη που θά σέ λυπήσω, αλλά δέν μπορώ να γίνω γυναίκα του άνθρώπου αυτού. Αισθάνομαι τόση άντιπάθεια στόν έξον αυτό, που καταλαβαίνω ότι ποτέ δέν θά μπορούσα να τόν άγαπήσω.

— Θα τόν αγαπήσεις με τόν καιρό, κόρη μου.

— 'Αδύνατον, γιατί ή καρδιά μου άνιχει σέ άλλον.

— Σέ άλλον ;! Εφώνησε κατάπληκτη ή κόρησασα. Πώς ;! Τι θέλεις να πής ;!

Ή 'Αγγέλικα έπεσε κλαίοντας στην άγκαλιά της μητέρας της και της ελεπε :

— Μητέρα μου, αγνημένη μου μητερούλα, συγνώσε με άν έσφαλα... 'Α γαπό, μητέρα μου, και ξερω, άλλοιμονο, ότι ο άνθρωπος που άγα πώ δέν είναι κοινωνικός άξιός για μένα, εινε όμως άξιός για τήν εύγεια της καρδιάς του !...

— Και ποιος είναι ο άνθρωπος αυτός ; ρώτησε μαλακά ή κόρησασα.

— Ένας που μου έδωσε άδρα δολόκληρη ψυχικής εύτυχίας... Ένας βοσκός !

Ή κόρησασα Σανδιάνου πετάχτηκε έμβρόντητη. Ή συγκίνησι τήν έπεινε. Ή 'Αγγέλικα, βλέποντας τήν ταραχή της, επρόσθεσε :

— Μητέρα, δέν αγαπώ τώ βοσκό, αλλά τήν τέχνη του. Αυτή είναι πού με μάγεψε !

Και κλαίοντας πάλι, έπεσε στην άγκαλιά της...

'Ο πατέρας της κόρης Σανδιάνου δέν ήξερε τί να κίνη. Ή θέσις του ήταν δεινή. Ήξερε ότι ο Βρετανός Διοικητής μπορούσε να πάρη διά της βίας τήν κόρη του. 'Εκοιτε ός τόσο, ν' άπαντήση άρνητικώς, και άπήνησε.

'Υστερα από δύο μέρες ο Σανδιάνος λαβαίνει δεύτερο γοάσμα άπό τόν Διοικητή, άπειλητικό αυτό. Και τότε αναγκάζεται να διοργανώσει άμυνα. Πενήνια Κυθήμοι έμαρζεύτηκαν στόν πύργο, άνθρωποι άποφασιστικοί, έτοιμοι να πεθάνουν για να υπερασπίσουν τήν τιμή του κυρίου τους.

Ή μέρες περνοσαν και ή φοβέρες του Διοικητού δέν έπραγματοποιούντο. Και κάποια γαλήνη άρχισε να έναράχεται στόν πύργο.

Ένα πρωί ή 'Αγγέλικα κατέβηκε, κατά τή συνηθειά της, στόν κήπο κ' έφτασε στό κάγκελλο... Ή Φλώρος άκουγότανε κοντά της.

Ή κόρη στριβίχτηκε σ' ένα δέντρο και παραδόθηκε σέ λυκούδους ρεβασμούς, περμεινώντας να φανερωθή ο άγοπημένος της βοσκός... Σέ λίγο άκουσε βήματα να πλησιάζουν, και προτού προφάση να φωνάξη, δύο δυνάτα μπράτσια τήν άρπάξαν. Ή κόρη, έντρομη, ελε διε ήσαν αρχαίωτοι τριών άνθρώπων, από τους οποίους ο ένας φροούσε σολή. 'Ο τελευταίος αυτός της ελεπε :

— Μή φρονάζετε, γιατί ελοσε χαμένη ! Δέν έχουμε κακούδ σκοπόδ, δέν είμαστε λησται !... 'Εκτελούμε διαταγές του Διοικητού, ο όποιος θέλει να σάς κίνη γυναίκα του.

Και για περισσότερο ασφάλεια ο άπαγωγείς της έβαλαν φίματρω, τήν έφόρωσαν σ' ένα άλογο και έφηναν... Ή 'Αγγέλικα ελεγε λιποθυμώσα.

Σέ λίγο οι γονείς της 'Αγγέλίκας έστειλαν έναν ύπηρέτη να φωνάξη τήν κόρη τουδ.

'Αλλ' ο ύπηρέτης, έναγαυρίζοντας, έφερε τήν είδησι ότι ή 'Αγγέλικα δέν φαινότανε πουθενά. Τότε ο πύργος άναστατώθηκε.

Τρεις ομάδες από πέντε άντρες καθένα, ώπλισμένον όλοι, έβγήκαν να ψάξουν τριγύρω, σέ όλες τες διευθύνσεις...

Ή ώρες περνοσαν, ώρες

θανάσιμης άγωνίας...

'Ός στό μεσημέρι δέν ελεγε ρηή καρδιά είδησις. Έπειτα όμως ένας νεαρός βοσκός παρουσιάστηκε στόν πύργο και ζήτησε να μίληση στόν κόμητα Σανδιάνο.

— Φέριτε τόν άμέσως ! Ελεπε ο δυστυχημένος πατέρας.

Ήνλόκομος και σταβρός, με ώραιο κεφάλι που θυμίσε Πραξιτέλειο άγαλμα, ο εανθός βοσκός έμπηκε στό γραφεύ του κόμητος, έαυρέτησε και χωρίς να περιμένη να τόν ερωτήσουν, ελεπε :

— Εδνεγόστατε άρχοντα, ορκίζομαι στην ψυχή του πατέρα μου, που τόν έσοκόασαν 'Εγγέλινα χέριδ, διε πριν νυχτώση ή κόρη σου θά εινε εδώ !... 'Ακόμη και άν χρειασθή αυτό τό μαχαίρι (κ' είδεσε μιά πλατιά μαχαίρα στό ζωνάρι του) και αυτή ή πιστόλα, με τήν όποια θά σπάσω τό κεφάλι του Διοικητού !

'Εχτίησε ύστερα με τό χέρι τό τραπέκι κ' επρόσθεσε :

— Να μη με λένε Φλώρο, άν δέν τώ πληρώση άκριβιά αυτό ο Διοικητής ή όποιος άλλος εινε ούτός πουβίλιψε τήν κίση.

Ή άπλές εκγράσεις του νεαρού βοσκου, ή τόλμη του και ή άποφασιστικότης του τούς έσυγκίνησαν έλας... Οί άνθρωποι του πυργοδοπούτου τόν εκτίταξαν με θαυμασμό, ενώ ή δυστυχημένη κόρησασα τόν ερωτώσε :

— Τί ες παρεκίνησε, κολό μου παιδί, να θυσιάζεις τή ζωή σου για τή σωτηρία της κόρης μου ;

— 'Αγαπώ τήν κόρη σου, άπήνησε τοιμηρά ο νεός, και δέν θ' αφήσω να μολύνη ένας ξένος τό καλύτερο λουλούδι του νησιού μας !... Τό ξερω πώς δέν είμαι παρά ένας τσοπάνης, πώς δέν είμαι άξιος ούτε για μιά ματιά της, αλλά ανεις δέν μπορεί να μ' έμποδισή να θυσιασθή για χάρη της !... Λοιπόν, καλή άντάμωσι τό βράδυ άρχοντες !

Κ' έωρησε προς τήν πόρτα κ' έγινε άφαντος...

Ήταν ή ώρα δέκα τό πρωί και από δούσε ελεχαν βγή για να βρούν τήν 'Αγγέλικα, κανείς δέν ελεγε γυρίσει. Ή άγωνία του κόμητος Σανδιάνου και της γυναικας του ελεγε φτάσει στό κατακόρυφο... 'Αξασφα, άκούστηκε μιά δυνατή φωνή από τήν πενήνια του πύργου :

— 'Ο Φλώρος !... 'Ερχεται ο Φλώρος !...

— Φέριτε τόν εδώ άμέσως ! εφώνησαν και οι δύο γονείς της κόρης.

'Ο βοσκός λαχανασμένος, στάζοντας αίσ, με τό κεφάλι σπασιμένο, με τό ένα μπρόστο γυμνό και σχοιμένο, με τό μαχαίρι στό δεξιό του χέρι και τό βλέμμα τρομορό, χύθηκε μέσα και ελεπε :

— Τους άπάντησα !... Τους βρήκα !... Εινε σά μιά τό δρόμου που φέριτε από εδώ στη χώρα !... Ξτυπήθηκα μαζί τους !... Λάβουσα τρεις και θαρρώ πώς έσοκόωσα έναν !... Μά εινε πολλοί... παρά λίγο να με σκοτώσουν... Δόστε μου πέτες δυατούδες άνθρώπων, και πριν φέξη ή αυθιανή μέρα ή ή κόρη σου θά βρούκεται στην άγκαλιά σας, ή έγώ στόν άλλον κόσμο !

Αυτά ελεγε ο Φλώρος και ή ματιά του έχυνε αστραπές.

Γρήγορα πέτες ρομαλέοι νησιώτες, ώπλισμένοι με ρόπала και πιστόλες, έφυγαν μαζί του. Ή νύχτα έκλήθηκε γάνθηκε δολόκληρος αιδωσι στους δυστυχημένους γονείς της 'Αγγέλίκας.

Δέν ελεγε καλά, καλδ ήμηροφόσι, και βήματα βαρειά άντίχτησαν στην πλακόστρωτη αυλή του πύργου, βήματα που γρήγορα να συνώδενσαν φωνές χαράς και ζητωαγώνες.

Ήν ελεγε καλδ ήμηροφόσι, και βήματα βαρειά άντίχτησαν στην πλακόστρωτη αυλή του πύργου, βήματα που γρήγορα να συνώδενσαν φωνές χαράς και ζητωαγώνες.

Δέν ελεγε καλδ ήμηροφόσι, και βήματα βαρειά άντίχτησαν στην πλακόστρωτη αυλή του πύργου, βήματα που γρήγορα να συνώδενσαν φωνές χαράς και ζητωαγώνες.

Ήν ελεγε καλδ ήμηροφόσι, και βήματα βαρειά άντίχτησαν στην πλακόστρωτη αυλή του πύργου, βήματα που γρήγορα να συνώδενσαν φωνές χαράς και ζητωαγώνες.

Ήν ελεγε καλδ ήμηροφόσι, και βήματα βαρειά άντίχτησαν στην πλακόστρωτη αυλή του πύργου, βήματα που γρήγορα να συνώδενσαν φωνές χαράς και ζητωαγώνες.

Τί ελιαν μεταξύ τους ποτε δέν έγινε γνωστό. Τό μόνο βέβαιο εινε ότι από τήν ώρα εκείνη ο Φλώρος έγκατεστάθηκε στόν πύργο, ως άρχηγός του σώματος της δ. μόνης. Γιατί στόν πύργο έτοιμάζονταν όλοι ν' άντιτάξουν γενναίαν άντίστασι.

'Ο κόμης Σανδιάνος έθεώρησε σκόπημο να εξασφαλίση τήν κόρη του. 'Όσο όχρωμοτός και άν ήταν ο πύργος έφερε να λάβουν τό μέτρο αυτό. Ή

